

Azokban az időkben nem volt sok dolgom. Naphosszat tespedtem a szobámban és olvastam vagy az ablakon át nézelődtem. Körbe-körbe színtelen, egyhangú bérházakat figyeltem; nyitott konyhaablakokon kiszökő gőzfelhőcskéket, melyek pörköltillattal árasztottál el a környéket; a siető embereket, kiknek az arcán zárkózott rezignáltság trónolt; pajkos gyerekek apró csínyeit láttam, majd a szülők falakon átszűrődő korholását hallgattam. Számomra úgy folyt a lakótelep élete, mintha egy könnyű függöny mögött álltam volna, amin keresztül csak árnyak jutnak el a szememig - az értelmesen unalmas lét villanásai.

Aznap hajnalban épp kávéfőztem, mikor csengettek. Szokatlan volt ez abban a korai órában, de még hihetlenebb volt az érkező. Hirtelen le sem tudnám írni a megjelenését részletesen, az agyam nem tudott erre fókuszálni, csak az összhatás gyakorolt rám mély benyomást.

Szín pompás. Ez a szó ugrott be először, ahogy az ajtóban ácsorgó hölgyre tekintettem. Vörös, zöld, sárga színek kavalkádját árasztotta.

- Elnézést kérek a zavarásért - köszörülte meg a torkát, mire magamhoz tértem az első megdöbbenésemből - Most költöztem ide és nem tudom melyik a ház gondnokának a lakása.

- 3. emelet, 4-es lakás - morogtam még mindig zavartan, s mire megkérdezhettem volna, hogy segíthetek-e valamiben, már csak egy "köszönömöt" és egy búcsúmosolyt kaptam, s a szín pompás hölgy elsietett.

Ez volt az első találkozásunk. Onnantól kezdve nem ment ki a fejemről az a reggel.

Gondolatban megpróbáltam rekonstruálni a nő vonásait, de csak annyiban jártam sikerrel, hogy a színeket össze tudtam párosítani a külső jegyeivel. Vörös köröm és haj, zöld szem és sárga ruha. Attól fogva többet álltam az ablakban, abban a reményben, hogy újra láthatom, s nem is csalódtam. Az ismeretlen hölgy sokszor cikázott keresztül a kicsiny parkon, mely a házak között bújt meg. A távolból úgy rémlett, mintha gyorsabban szárnyalna, mint egy pillangó. Színei mindig változtak, hol élénkpiros ruha virított rajta, hol búzakék szoknya, hol neonzöld nadrág. Ha a nap rásütött vörös hajára, úgy látszott, mintha lángokat szórt volna maga körül. A legváratlanabb időpontokban bukkant fel és tűnt el a látómezőmből, s én azon kaptam magam, hogy jóformán az egész napomat az ablaknál ülve töltöm, mint egy kukkoló. A lakóktól érdeklődtem, de senki sem tudta megmondani, hogy kicsoda (még a nevét sem írta ki a postaládájára), miért költözött ide, mivel foglalkozik. Annyit viszont megállapítottak, hogy csendes és semmi gondot nem okoz. Persze, azon a szürke helyen ez volt a legfontosabb és legjobb tulajdonság, amivel valakit jellemezhetek.

Akkor már tudtam, hogy beszélnem kell vele. Nem azért, mert mérhetetlen szerelemre lobbantam volna iránta, nem is azért, hogy új baráttra tegyek szert, hanem azért mert Ő volt az egyetlen az akkori fátyol mögé rejtőzött világban, aki vörös körmös kezével széthúzta a függönyt és színt hozott a mindennapjaimba. Meg kellett értenem miben áll a varázsa, miért tudott ilyen hatással lenni rám. Nem akartam valamilyen idióta ürüggyel becsengetni hozzá, úgy éreztem, az felérne egy szentségtöréssel, egy szentélybe való berontással. Ezért néha kirángattam magam a letargiából és lesétáltam a parkba. Szívdobogva vártam a pompát, de ha jött is, ugyanolyan gyorsan el is tűnt, s én csalódottan tértem vissza a lakásomba.

Egyik nap, egy meleg, nyári estén, ahogy letekintettem a parkra, láttam, hogy a hölgy kiszáll egy fekete kocsiból, majd leül egy padra. Tudtam, hogy eljött a perc. Leszaladtam, s mintha csak véletlenül jártam volna arra, felé indultam, majd mellé érve rámosolyogtam. Felnézett. Tényleg zöld volt a szeme. Vártam egy pillanatig, de csak meredt rám, így elszállt a bátorságom s továbbindultam.

- Maga a szomszédom ugye?

Hitetlenkedve fordultam meg. Tényleg Ő szolt utánam.

- Igen. Néhány hete becsengetett hozzám és a gondnokot kereste - feleltem.

- Emlékszem - sóhajtott fel - Bocsásson meg, első pillanatban nem ismertem meg.

- Semmi baj.

A bátorságom visszatért, sőt a bocsánatkérése mintha felé lökött volna, így leültem mellé, a padra. Nem tiltakozott. Most rózsaszín ruhát viselt, lábait keresztbe vetette, hosszú, vörös körmeivel a térdén dobolt.

- Hogy érzi magát nálunk? - kérdeztem, csakhogy megtörjem a csendet.

- Tessék? - kérdezett vissza, látszólag felriadva gondolataiból - Ja, köszönöm, nagyon jól. Szép környék ez. Tiszta, világos, csendes.

- Ühüm - morogtam, csodálkozva, hogy valaki ezt a szürke betondzsungelt ilyen kedves szavakkal jellemezze.

- Nem szeret itt élni?

A fejét félig felém fordította, zöld szemei tágra nyíltak, s ahogy összeakadt a tekintetünk igazából akkor vettem észre, hogy milyen fiatal. A húszas éve elejére tippeltem, de rákérdezni nem akartam, talán el sem árulta volna.

- Megjárja - feleltem.

- Én szeretem - sóhajtott fel ismét - Olyan, mint egy kicsi, zárt kert, sok állatkával, ahol megnyugodhat az ember lánya.

- Érdekes gondolat - hagytam rá - Vagy olyan, mint egy szardíniás doboz, ahol sok fáradt ember zsúfolódik össze.

- Ami az egyiknek megnyugvás, a másiknak börtön.

Nevetett. Először láttam nevetni és ez elbűvölt. Hibátlan volt a fogsora, szép ívű az ajka, de nem ez volt benne annyira elragadó, hanem az, ahogy a kacagás cseppjei elárasztották az arcát, valahogy vibrálni kezdett, a színei ismét megélnékültek.

- Ne haragudjon a közvetlenségemért, de most olyan nyugodtnak tűnik - mondtam - Eddig, amikor csak láttam, állandóan sietett.

- Így is van. Ma este nem sietek. Szép az idő, jó itt ücsörögni, megpihenni - felelte, s a két szemöldöke között egy kis ránc jelent meg, legalábbis amennyire oldalról ki tudtam venni.

- Nyugtalanítja valami?

- Ó, dehogy. Ez most kellemes.

Azzal hátravetette lángszínű haját, a fejét is hátradöntötte, s az izmait elernyesztette. Annyira ellazultnak tűnt, hogy nem akartam megzavarni, csak a szemem sarkából figyeltem. Mélyen szívta be a levegőt, nem kapkodott, keble megemelkedett, majd leereszkedett. Mintha egy másik dimenzióba akart volna kerülni és bár szívesen folytattam volna a beszélgetést, nem akartam megzavarni.

Azonban amilyen hirtelen elernyed az előbb, egy másodperc alatt felpattant és felém fordult.

- Köszönöm, hogy ideült mellém. Élveztem a csevegésünket - mondta.

- Már megy is? - kérdeztem, megzavarodva ettől a hirtelen váltástól.

- Muszáj.

- Talán bemutatkozhatnánk, így búcsúzóul - vettem fel, de már tudtam a választ, mielőtt kimondta volna.

- Legközelebb. Viszontlátásra, kedves szomszéd.

Ezzel a semmitmondó mondattal ellibeggett magas túsarkain, s én ottmaradtam egyedül a padon. Legközelebb. Ez a szó zakatolt az agyamban még hosszú percek keresztül. Lesz

legközelebb?

Nem lett. Két nap múlva szirénára lettem figyelmes. Az ablakhoz siettem és több rendőrautót, mentőt és persze a szomszédok tülekedését láttam a ház előtt. Lerohantam. Az emberek és a kocsik eltakarták a lényeket, így csak álltam a tömeg szélén és némán figyeltem a járőrök ténykedését.

- Iszonyú, iszonyú!

- Mi történt vele?

- Kiesett az ablakon vagy kiugrott. Ennyit mondott az a rendőr. De ha engem kérdezel az is lehet, hogy kilökték rajta. Láttad a fekete kocsit? Hát rám nem tett jó benyomást. Mindig abból szállt ki.

- Kedvesnek látszott, sokszor kinyitotta előttem a kaput. És milyen fiatal volt még.

- Lehet, nem azt mondtam, hogy rossz ember volt. Csak azt, hogy szegény biztos rossz útra tévedt.

A fekete kocsit hallatán felkaptam a fejem és elszántan előrébb furakodtam a tömegben. Fehér lepellel volt letakarva. Nem akartam látni, nem akartam odanézni, se tudni. Mégis láttam a hosszú, vörös körmökben végződő karcsú kezecskét, amelyet nem takartak le elég gondosan. Azt hiszem megtántorodtam egy pillanatra. Ennyi volt? Soha többé nem látom már. Hirtelen a függöny visszazuhant elém. Eltűntek a színek, a cikázás. Még csak meg sem köszönhettem azt a pár hétnyi különlegességet, amit ebbe a semmitmondó világba hozott. Magam elé idéztem zöld szeműket és megpróbáltam valamilyen jelre visszaemlékezni, amit talán nem vettem észre bennük, ami rávezetett volna, hogy nincs rendben minden. De annyira megfoghatatlan volt, hogy talán esélyem se lett volna a megértésére. A szomorúság és a hála érzése kavargott bennem. Nem tett sokat értem, csak színt hozott egyhangú mindennapjaimba, s ez akkor nekem egy csodával ért fel, s én mit tettem érte?

Ismét lenéztem rá, agyam még mindig eszeveszetten kutatta, hogy mit tehetnék érte, de már csak vörös körmei virítottak, mint öt vérrózsa a megrepedezett betonon.

A rendőr, aki épp mellettem állt a rádiójához nyúlt.

- Halottszállítót kérek. Tisztázatlan körülmények. Nő. 18 éves. A neve Mariposa... *

* *mariposa = pillangó (spanyol)*